

Nyhedsbrev fra Dansk Palæstinensisk Venskabsforening Juni 2024

Kære medlemmer

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening vil gerne benytte lejligheden til at takke jer alle for jeres opbakning til foreningen via jeres medlemskab og/eller gavmilde donationer til vores intensiverede foredrags- og oplysningsindsats rundt omkring i landet, samt de arrangementer vi har valgt at deltage i. Senest "Perspektiver på zionisme" den 6. juni på Københavns Universitet, arrangeret af Jøder for Retfærdig Fred, Dansk Islamisk Center og MSA City Campus.

Vi har skrevet om de fleste af disse arrangementer på vores Facebookside.

Vi oplever en stadigt voksende interesse for information omkring ikke blot folkemordet i Gaza, den voldsomme eskalering af overgreb begået af bosættere og den israelske besættelsehær på Vestbredden, og i den besatte palæstinensiske hovedstad Al-Quds/Østjerusalem, men i høj grad også det brede historiske perspektiv tilbage til 1948 og frem til nu.

I Dansk Palæstinensisk Venskabsforening er information og oplysning netop hele vores omdrejningspunkt og den stigende interesse har derfor også givet usædvanlig, men yderst værdsat travlhed hos hele bestyrelsen.

Vores formand har siden oktober og frem til udgangen af juni gennemført ca. 98 oplæg/foredrag/debatter og orienteringsmøder – over hele landet. Og flere er aftalt i både juli og august, men også allerede til efteråret.

Siden sidste nyhedsbrev er situationen i hhv. Gaza og på Vestbredden desværre kun blevet forværret, mens forhandlingerne om en våbenhvile trækker ud - primært på grund af den israelske regerings insisteren på, at der ikke kan blive tale om en ende på krigen før: " Hamas militært og politisk er destrueret".

Paradoksalt nok mens flere toneangivende indenfor den israelske besættelseshær – herunder talsmanden Daniel Hagari – offentligt erkender, at: "Forestillingen om, at det er muligt at destruere Hamas, at få Hamas til at forsvinde – det er som at kaste sand i befolkningens øjne." (Hagari, Israels Channel 13, 19.6.24).

På den besatte Vestbred og i Østjerusalem er antallet palæstinensere, som er blevet skudt og dræbt af den israelske besættelseshær siden oktober sidste år nu nået over 500, hvoraf 100 er børn! Dertil kommer mindst 9.345 fængslede palæstinensere. I Gaza fortsætter bombardementerne og fordrivelserne med samme styrke og der skelnes ikke mellem teltlejre, skoler, de ganske få hospitalsfaciliteter, der er tilbage og også NGO'ere - senest Internationale Røde Kors' kontor 21. juni 2024.

FN har netop offentliggjort, at 21.000 børn savnes i Gaza, 4.000 formodes begravet under ruinerne, andre er begravet i umarkerede grave, så tilskadekomne, at de ikke kan identificeres, tilbageholdt af de israelske styrker eller forsvundet i det enorme kaos, som det brutale overgreb har forårsaget.

En yderst presset Netanyahu synes om muligt endnu farligere, fordi hans strategi i forhold til Gaza og bekæmpelsen af Hamas i den grad har slået fejl.

Med massedemonstrationer på daglig basis – især i hovedstaden Tel Aviv, anført af pårørende til de israelske soldater og fanger, der kræver hans og regeringens afgang og en afslutning på krigen i Gaza, interne magtkampe i hans regering, som senest har udmøntet sig i afsløring af finansminister Smotrichs planer om at lade den civile bosætterbevægelse overtage styringen på den besatte Vestbred, i et vanvittigt forsøg på at omgå det internationale samfunds fordømmelse af bosættelserne og annekteringen af Vestbredden, og et øget pres fra USA for at indgå en våbenhvile i Gaza, tyer Netanyahu til truslen om en regulær krig mod Libanon i et desperat forsøg på at fjerne fokus på det interne kaos.

Netop denne overhængende trussel er årsag til, at dette nyhedsbrev er noget forsinket. Vi har ganske enkelt holdt vejret – og gør stadig – de seneste uger af frygt for, om Netanyahu vil gøre alvor af den trussel. Det er nærliggende at tiltænke Netanyahus nye og farlige udmelding om en decideret regional krig, som et forsøg på at trække det ud længe nok i håbet om, at Trump kommer til magten i USA, hvilket givet vil give Netanyahu radikalt andre og gunstige betingelser til at fortsætte sin fremfærd i Gaza, på Vestbredden og også regionalt (Libanon).

I ønskes alle en god sommer, men også med håbet om, at vi sammen kan fortsætte med at sætte fokus på folkemordet i Gaza og de daglige overgreb, mord og yderligere annekteringer af den besatte Vestbred.

For det er ulykkeligvis stadig et langt sejt træk, før en varig våbenhvile synes at blive en realitet. En våbenhvile, som skal danne grundlag for det endnu længere seje træk og

enorme arbejde, der følger med en genopretning af et udraderet Gaza, et opgør med og stop af yderligere bosættelser på den besatte Vestbred, for slet ikke at nævne behandling af en dybt traumatiseret befolkning i sorg og smerte.

Med venlig hilsen og på vegne af bestyrelsen
Vibeke Genefke

Et åbent brev til statsministeren i Jyllands Posten

Foreningens formand havde følgende åbent brev til statsministeren i Jyllands Posten den 27. maj, hvori han opfordrer statsministeren og regeringen til at anerkende Palæstina. Det handlede om Israels hetzkampagne mod UNRWA. Læs kommentaren på hjemmesiden eller her:

Kære statsminister, anerkend Palæstina

Tidligere på måneden var vores statsminister med til igen at bekræfte to-statsløsningen under det nordiske topmøde. Alligevel vil statsministeren og regeringen ikke følge Sveriges og nu også Norges eksempel ved at anerkende Palæstina.

Det giver på ingen måde mening. For hvis du, Mette Frederiksen, virkelig går ind for det, som vores skiftende danske regeringer, EU og hele det internationale samfund har arbejdet for de seneste 30 år og har bekræftet utallige gange siden, nemlig to-statsløsningen for at løse den ulykkelige konflikt, så er en anerkendelse af Palæstina her og nu mere end nødvendigt og påkrævet.

Siden "fredsprocessen" blev indledt i starten af 1990'erne – netop på baggrund af det palæstinensiske fredsiniciativ i 1988 og godt hjulpet af udviklingen i Mellemøsten efter den første Golfkrig i 1990/ 1991 – er de områder, der skal danne grundlaget for en fremtidig palæstinensisk stat, skrumpet betragteligt for hvert år siden, i takt med at Israel har flyttet tusinder af egne borgere til den besatte Vestbred og den besatte palæstinensiske hovedstad Al-Quds/Østjerusalem.

Disse ensidige israelske skridt har haft katastrofale følger for netop den to-statsløsning, som statsministeren siges at gå ind for. 140.000 bosættere på den besatte Vestbred siden besættelsen i 1967 og frem til "fredsprocessen" start i 1993 er vokset til langt over 700.000 bosættere – alle ulovligt vel at mærke.

Tallet bliver ikke mindre, eftersom den nuværende israelske regering har travlt med at udvide bosættelserne nærmest på daglig basis.

De landområder, som palæstinenserne forhandlede med Israel om for 20, 10 og endda for fem år siden, findes ikke længere. For den massive og eskalerende kolonisering af den besatte Vestbred har resulteret i, at palæstinenserne "råder over" mindre end en tredjedel af den besatte Vestbreds samlede areal. Og det areal bliver mindre og mindre.

Venter vores statsminister med at handle nu, står palæstinenserne og det internationale samfund med det enorme problem, at ca. en million mennesker vil have koloniseret den besatte Vestbred om et par år. Og det går fantastisk godt for Netanyahu med at opfylde

sin masterplan om flere bosættere, når det eneste, der lyder fra verdenssamfundet, er for-dømmelser og afstandtagen.

Ingen kan længere være i tvivl om, at målet for den israelske regering er på ingen måde en to-statsløsning, men snarere én stat (Israel) og et område for palæstinenserne, der ligger mellem besættelse, kontrollen over et helt folk og det dokumenterede apartheid.

Kære statsminister, en anerkendelse af Palæstina bekræfter Danmarks forpligtelse: at netop to-statsløsningen på 1967-grænserne er den eneste og mest rigtige løsning på den for begge folk ulykkelige konflikt. Det er hverken "at belønne" eller "at straffe" nogen.

Ræk hånden frem til det store flertal af de moderate kræfter i Palæstina, der netop ønsker en to-statsløsning. Anerkend Palæstina. Ikke for at følge Sveriges og andre EU-landes eksempel. Men netop for at gøre det rigtige og uundgåelige.

Om lidt vil flere lande i EU følge Irlands og Spaniens (og Norges) eksempel. Men historien vil huske alene dem, der går i front mod uretfærdighed og undertrykkelse. Det har Danmark gjort så mange gange før. Det skal vores land, Danmark, gøre – også her.

Også derfor beder folket dig om at anerkende Palæstina.

Det er ikke en 'konflikt'...

Af Vibeke Genefke

Besættelsen

Palæstina er en oplevelse ud over det sædvanlige og på alle tænkelige og utænkelige måder. Uanset hvor velforberedt du måtte være, kan du aldrig forberede dig på den absurde uvirkelige virkelighed du kommer ned til. Tilsvarende, er det så godt som umuligt at beskrive. Det skal opleves. Det bør opleves. Og mens det på den ene side ikke er for sarte sjæle, så er det på den anden side, måske, den mest livsbekræftende oplevelse, du kan få. Palæstina er kontrasternes land og paradoksernes holdeplads. I et fantastisk landskab, har en 8 meter høj og indtil videre knap 800 km lang betonmur, brudt den besatte Vestbred op og efterladt den som en Schweizisk ost, gennemhullet af israelske bosættelser og tilhørende infrastruktur, der sørger for, at køreturen fra Al Quds til Bethlehem tager + 45 minutter for en palæstinenser – der vel at bemærke har tilladelse til at rejse mellem de to byer - mod knap 10 for en israeler. Check-point 300 mellem Al Quds og Bethlehem udgør næste udfordring, ikke mindst, hvis du rammer myldretiden – som er mellem 05-09 og 14-18 – hvor du snildt må påregne et par timer for at gå, eller rettere stå som sild i en tønde, de ca 150 m gennem de smalle gange og ud i et sandt trafikhelvede af busser, taxaer, privatbiler, der alle forsøger at nå hjem og få blot nogle få timer med familien inden turen går den anden vej igen ud på de små timer.

Stort set hvor som helst i Bethlehem er der 'udsigt' til en bosættelse. To af de største og hurtigst voksende ligger på hver sin side af byen: Har Homa og Gilo. Specielt Gilo er et yndet AirBnB sted, da du jo herfra kan nyde udsigten, på behørig afstand og i god sikkerhed omgivet af såvel private, bevæbnede vagter som israelsk militær, hen over muren til den

historiske by Bethlehem, hvis turistmål du så kan besøge uden egentlig at opdage andet end en 'sikkerhedsmur', der har 'elimineret selvmordsbomberne fra terroristerne', igen i behørig og sikker afstand fra 'de lokale' i luksusbussen med den smilende guide, der livligt beretter om det fabelagtige Judæa Samaria, Jesu fødselskirke, Kong Salomons Miner, Rachel's Tomb og alle de øvrige kristne seværdigheder.

Udover at medvirke til at opretholde en ulovlig og ualmindelig brutal og langvarig besættelse, går AirBnB-folket også glip af lige præcis én af de største åbenbaringer, der møder dig i Palæstina: det er ikke en krig om religion. Det er en krig om land. Når du sidder på fredspladsen på toppen af Bethlehem og har Jesu fødselskirke til din venstre side og Omar moskeen i direkte linje overfor på din højre side, drikker en god kop arabisk kaffe med en jødisk aktivist fra USA og tre lokale palæstinensere, én kristen, én muslim og én, der er 'mere politisk end religiøs' og du kun ved det, fordi DU spurgte..., så forstår du, at der ikke er tale om en konflikt. Og slet ikke en konflikt mellem to religioner, som er det mest udbredte narrativ. Palæstina er besat og dermed i krig. På det tekniske plan. På det juridiske plan. På det menneskelige plan. Og helt konkret på daglig basis. Når du sidder i haven ved det kristne fredscenter, Wi'am, sammen med Zoughbi og taler om Sulha, demokrati, menneskerettigheder og tilgivelse, med muren som uendeligt og uhyggeligt bagtæppe, mens vi kigger ud over én af Bethlehems tre flygtningelejre, Aida, og Zoughbi lukker øjnene, læner sig tilbage, tager en dyb indånding og nyder lyden af kaldet til bøn fra byens moskeer, så mærker man den stærke samhørighed, der har rod i en farverig, festlig og varm kultur. Når man sidder udenfor hotellet, hvor Jesus og Jomfru Maria pryder overalt i lobbyen, på trapperne og værelserne og nyder en cigaret, mens gæsterne til det store muslimske bryllup flyder i en lind strøm ind og ud af det store festlokale på 2. sal, så fæstner vores kristne taxamand, Elias' sætning sig for alvor: "BESÆTTELSEN slår os ihjel, hurtigt og langsomt, men vores kultur kan intet slå ihjel".

Ghost Town

Mens Betlehem svinder ind bag en mur, israelsk infrastruktur og sidst men ikke mindst hastigt voksende bosættelser, kæmper Al Khalils/Hebrons gamle bydel med en massiv og brutal tilstedeværelse af den israelske besættelseshær, som beskytter en stadigt stigende og særdeles aggressiv bosætterbevægelse, hvis adfærd efterlader dig i chok. Det er som om luften står stille, tiden er ikkeeksisterende og alt liv har forladt den del af Al Khalil og du fornemmer det så snart du forlader den larmende rundkørsel kort derfra, går ned langs de mange travle boder og står foran den store centrale israelske militærbygning lige ved indgangen til den gamle bydel: This is Ghost Town, advarer graffitten om og intet kunne være mere sandt. Der er handlende i de smalle gader, men du går ikke længe før det begynder at tynde mærkbart ud og du bemærker de store net og sejldug, der er spændt op over gaden. Ved første øjekast tror du det er for at skærme for solen, men der hvor der er net er det meget tydeligt, at nettene og sejldugen bugner med affald – lige fra brugte bleer til gammel mad. Israelske flag hænger fra stort set hvert et vindue på 1. salen, efter bosættelserne har smidt de palæstinensiske familier ud – ofte med hjælp fra israelsk militær - mens palæstinenserne desperat forsøger at holde fast i deres butikslokaler i gadeplan i det, der for 25 år siden var den mest livlige handelsgade i Al Khalil.

Turen gennem Ghost Town er uvirkelig i en grad du aldrig vil kunne beskrive – end ikke med billeder eller video. Det sidste check-point inden du kommer til Ibrahim moskeen låser dig ind i et surrealistisk univers, hvor du skiftevis er i dit livs alarmberedskab og som en passiv tilskuer til den mest absurde film, du nogensinde har set. De israelske soldater virker ekstra utrygskabende unge og uerfarne med deres alt for store hjelme, der glider rundt

på hovederne med de angstfyldte øjne, der forsøger at kompensere med viften med geværer og maskinpistoler for fremstå autoritære og skræmmende. Du afkræves svar på, hvilken tro du har, inden du får lov til at benytte det eneste offentlige toilet der er og som er forbeholdt alle andre end palæstinensere og muslimer! Hver lørdag er der bosættermarch gennem gaderne, hvor alt lukker ned og ingen kommer igennem før marchen er færdig. Svært bevæbnet israelsk militær agerer vagtværn for de mange bosætterfamilier, på denne ugentlige magtdemonstration, hvor sproget veksler mellem hebraisk og diverse øst-europæiske sprog og igen som var det en film, fremstår hele 'scenen', som netop det: et set-up af statister i en grotesk og grim science-fiction, hvor intet giver mening og du ved, at det er en 'film', du aldrig kommer til at forstå. Eller vil forstå. "This is only for jews" efterfulgt af en spytklat, fordi du har koofiyyeh på og går med lokale palæstinensere, giver den såkaldte 'konflikt' et uhyggeligt tankevækkende twist, der kun understreger hvor lidt dækkende ordet 'konflikt' er for den umenneskeligt brutale besættelse og dens rædselsfulde konsekvenser. Her hersker had og apati. Og her er du ikke et menneske, hvis du er palæstinenser. Her er du reduceret til et nummer – i bedste fald – som regel en terrorist, et udyr, et ikke-menneske. Her risikerer du på daglig basis at blive chikaneret, overfaldet, tilbageholdt, arresteret, få ransaget dit hjem, sat ild til dit hjem, få forgiftet din vandforsyning, blive skudt på, at dø. Og intet af det behøver du at forlade dit hjem for at opleve.

Hånden på hjertet

Palæstina er meget mere end endeløse mure kun afbrudt af check-points, tåregas, kampklædt militær i gaderne, rabiante bosættere, nød og elendighed. Palæstina er fyldt med smuk og betagende natur, der tager pusten fra enhver, når man kører gennem de mange citron- og olivenlunde, mens den varme vind fanger en mangfoldighed af dufte og lyde, og man alle steder inviteres til traditionel arabisk kaffe og/eller te med et dertilhørende rigt udvalg af diverse meget søde kager, efterfulgt af et måltid, der typisk kræver en hel aften at komme igennem. Mangler du husly eller et lift hjem sørges der også helt naturligt for det. Hvor murerne og de utallige både stationære og flyvende check-points sætter grænser overalt, er der ingen, absolut ingen grænser for den palæstinensiske gæstfrihed, imødekommenhed og hjælpsomhed. Drengene fra Al Azza lejren, der fik tre danske kvinder i sikkerhed i lejren efter israelsk militær pludselig affyrer tåregas midt på hovedgaden i Bethlehem en fredag eftermiddag midt i myldretiden, giver dem førstehjælp, husly og omsorg de næste par timer indtil den værste gas har lagt sig. Taxachaufføren Yousif, der har tilbragt de samme timer desperat søgende efter de tre kvinder, han kort lod stige ud af taxaen på hovedgaden for at tage billeder af et berømt Banksy murmaleri, finder dem i Al Azza, insisterer på at køre dem tilbage til hotellet uden beregning og smiler hele vejen af glæde over at have fundet dem igen. Khaled fra Dheishe lejren, der arrangerer ture, samtaler, teater og selvfølgelig også åbner sit hjem til totalt fremmede, med en smittende latter og en humor i verdensklasse, trods et liv med lange fængslinger og tortur – "for man skal kigge fremad og ikke tilbage" - Ahmed fra Ghost Town, som stikker ud blandt langt de fleste andre børn dér, med øjne, der stadig er liv i og et: "you came back", når du vender tilbage – selv år efter.

Det palæstinensiske folk forærer dig gaver fra hjertet, der ikke blot giver en langt dybere indsigt i den generation på generation lange besættelse, men som i høj grad sætter din egen tilværelse i perspektiv. Du tager ikke på ferie i Palæstina. Du tager på en rejse. Dit livs dannelsesrejse. Det er befriende at opleve, hvor meget tro fylder i det offentlige rum i form af kirker og moskeer – visuelt og lyd-mæssigt - mens det intet fylder i samtalerne med palæstinensere. Det er tankevækkende at lytte til de kristnes følelse af totalt svigt fra kristne verden over. Det er overvældende at møde et folk, der forandrer dig så eksistentielt. Det palæstinensiske folk har brug for, at du og jeg rejser ned og ser, oplever, mærker

og derefter fortæller og viser besættelsen til resten af verden, og korrigerer det utroligt stærke zionistisk narrativ, der fortsat er dominerende.

”Vi har erkendt, at det ikke er os her i Palæstina, der kan forandre noget. Det er de 7 millioner palæstinensere udenfor Palæstina, der sammen med en voksende bevægelse af jødiske organisationer og enkeltpersoner verden over, som kan bane vejen for et frit Palæstina. Men tænk sig, hvad vi kunne gøre, hvis blot YMCA ville sætte Palæstina øverst på deres internationale dagsorden...”, Zoughbi Alzoughbi, Wi'am peacecenter.

Anmeldelse

No other land

Af, Pia Sigmund - medlem i Dansk Palæstinensisk Venskabsforening

Der findes film, som i løbet af kun et par timer kan give et dybt indblik i en fremmed verden og en god forståelse af et kompliceret problem.

En sådan film er **No Other Land**, der blev vist ved den dansk-palæstinensiske filmfestival i april. Jeg håber, at biografer og distributører og TV-kanaler vil tage filmen op og vise den, for den fortjener at blive set. Mange af mine venner og bekendte er i tvivl: Hvad er det, der sker i Palæstina/Israel? Jeg kan kun råde dem til at se filmen og blive lidt klogere. Det er en dokumentarfilm, skrevet og instrueret af to unge venner, en israelsk journalist og en palæstinensisk jurist og aktivist.

Det anderledes og skønne ved netop denne film er, at de to unge dokumentarister og hovedpersoner, **Yuval Abraham og Basel Adra**, er så forskellige. Det er næsten ikke muligt at have en mere forskellig baggrund end de to, selv om de er vokset op kun 30 km fra hinanden. Og alligevel bliver de unge mænd venner. Rigtige venner, der lytter til hinanden, der gør ting sammen, har respekt for hinanden, og som også kan tale sammen om problemer, uden at blive uvenner.

Filmen har to hovedpointer. Den første er, at den er positiv og hjertevarm, midt i al elendigheden og ulykken; fordi man får lov til at lytte til de to unges samtaler om ”Hvorfor” og ”Hvordan”. Hvorfor skulle det komme dertil, at nogle griber magten, og andre ingen stemme har? Hvordan skal vi komme videre herfra? Kan vi ændre noget sammen? Med en positiv tilgang kommer man meget længere; med åbne positive øjne kan man lytte og tale med andre mennesker om udfordringer. Vi kunne måske slippe for konfrontationer og krig, hvis mange flere ville give sig til at tale med og lytte til hinanden.

No Other Land blev færdig, netop som Hamas' angreb på israelerne fandt sted i oktober 2023. Den handler derfor IKKE om den nuværende situation, og den handler IKKE om Hamas og Gaza. Derimod handler den om et par af den israelske hærs angreb på palæstinensiske landsbyer. Her midt i det barske land på Vestbredden bor nogle familier, der tilsammen udgør en lille landsby. De dyrker jorden og lever et almindeligt hverdagsliv. Børnene går i skole, der laves mad og vaskes, dyrene og køkkenhaven passes, der køres til byen for at sælge dyr og købe ind. Sådan har livet formet sig på præcis samme sted igennem generationer. Ikke noget luksusliv, men det går da. Men pludselig truer tanks og soldater, de gamle oliventræer hugges om, og husene, ja selv skolen, ødelægges, stalden braser sammen over dyrene, og brønden kastes til. Ingen lytter til beboernes protester. Og nye israelske bosætterhuse bygges, nærmere og nærmere.

Filmens anden pointe er, at palæstinenserne har oplevet denne situation før. Men vi glemmer – midt i harmen over Hamas' overfald og over de israelske gengældelsestogter over-

for civilbefolkningen i Gaza – at den slags angreb og udslettelse af palæstinensiske landsbyer, som filmen dokumenterer, har fundet sted utallige gange og i årtier. Den ene palæstinensiske landsby efter den anden er blevet ødelagt, beboerne er blevet jaget på flugt, og det israelske landområde er blevet udvidet, næsten uden at vi i Vesten har lagt mærke til det, eller har stillet spørgsmålstejn ved aktiviteterne. Det er vigtigt, at vi hører og husker hele denne baggrundshistorie, som nu endelig får mange til at protestere.

No Other Land fik prisen for bedste dokumentarfilm ved Berlinale i februar 2024.

En historisk kronik om ca. 80 år med Nakba

Kun få dage inden dette Nyhedsbrev blev skrevet og redigeret færdig, så fik foreningens formand publiceret en stor og historisk kronik i POV International. Læs den på hjemmesiden (med dertilhørende relevante links) eller læs den her via linket eller hele teksten:

[Det besatte Palæstina: Nakba gennem 80 år • POV International](#)

Nakba gennem 80 år

Af Fathi El-Abed, Formand i Dansk Palæstinensisk Venskabsforening, kommentar bragt på POV International 27-06-2024.

Israel har fejlet totalt i den brutale krig mod palæstinenserne og har igen vist sig at være en militær letvægter, der sagtens kan myrde løs og jævne hele bydele og byer med jorden, men som er ude af stand til at forsvare sig selv og at opnå sine strategiske og militære mål – selv mod det lille og strategisk forsvarsløse Gaza.

“Havde jeg vidst, hvad de kommende dage, uger, måneder og år ville byde mig og familien, så havde jeg uden tøven ønsket døden frem for et liv i landflygtighed. For det at blive smidt ud af ens hjem og landsby for siden at sove i olivenlunde og frugtplantager under åben himmel i mere end fire døgn, det var en rædselsfuld oplevelse for en mor med seks børn og en mand, som sidst jeg så, mens han var i gang med at skyde med sit jagtgevær mod dem, der angreb vores landsby, Kabri.”

Sagt af den sejeste kvinde jeg har kendt – min farmor.

Hendes mand, min farfar, der var en af lederne i forsvaret af det øvre Galilæa, overlevede de timer og dage, hvor han og en håndfuld andre, desperat og med få midler, forsvarede landsbyen lige til de ikke havde mere ammunition, mod de zionistiske terrororganisationer, der få måneder senere blev til den israelske hær.

Landsbyen Kabri nåede frem til april/maj 1948 at eksistere i hundreder af år inden den blev jævnet med jorden, efter at indbyggerne var blevet enten dræbt eller fordrevet. En landsby blandt de øvrige over 500 palæstinensiske landsbyer og byer, der mødte samme skæbne.

Fragmenteret land

De sidste 25 år, har jeg holdt foredrag over hele landet om det besatte Palæstina. Ét bestemt spørgsmål er blevet stillet igen og igen på skoler, gymnasier, forsamlingshuse og alle de steder, hvor jeg har holdt foredrag/givet et oplæg: Hvordan kunne det lade sig gøre og hvordan kunne verdenssamfundet i 1947, 1948, 1949 og siden tillade, at det kunne ske for et helt folk?

Et yderst berettiget spørgsmål for at kunne forstå, hvordan verdenssamfundet dengang kunne tillade, at to tredjedele af det palæstinensiske folk blev jaget ud af deres land og hjem og endte i landflygtighed.

Jeg har konsekvent svaret: Hvorfor skulle det ikke kunne lade sig gøre dengang, hvor afslutningen på Anden Verdenskrig og den enorme dårlige samvittighed i kølvandet på nazisternes massive forbrydelser mod alt og alle, også alt jødisk, stadig var "i frisk erindring", når det selvsamme verdenssamfund har tilladt det massive landtyveri og koloniseringen på den besatte Vestbred og i den besatte palæstinensiske hovedstad Al-Quds/Østjerusalem de seneste mindst 30 år? Og det i en grad, at kun omkring en tredjedel af den besatte Vestbredds samlede areal er tilbage under palæstinensisk kontrol. Og denne tredjedel består af en landsby her eller en by der, fragmenteret fra hinanden – geografisk og økonomisk.

Jeg har svaret, at når "verdenssamfundet" har været vidne til, bevidst om og har kendt til de kort- og langsigtede konsekvenser af denne ustandselige kolonisering af resterne af palæstinenserens land, så hvorfor skulle verdenssamfundet ikke tillade det, som blev begået mod et helt folk med grundlag i denne totalt misforståede, overdrevne og groft misbrugte "dårlige samvittighed" efter Anden Verdenskrig?

Men siden oktober sidste år har mit svar på det selvsamme spørgsmål været: hvorfor skulle det ikke kunne lade sig gøre for over 76 år siden, når de seneste 260 dage er en tro kopi af, hvad der fandt sted af utilgivelige forbrydelser mod palæstinenserne dengang, hvor overgrebene netop blev begrundet med "retten til selvforsvar", skønt ingen regulære hære gik til angreb mod Israel efter den 15. maj 1948. I store træk var det en "hær" af frivillige, der var dårligt trænet og ringe bevæbnet.

Det er også de samme aktører fra dengang, som beskytter og hjælper Israel. I 1940'erne var det England, der som den gamle kolonimagt gjorde det muligt for den zionistiske bevægelse. Nu er det USA, der siden oktober har holdt hånden over Israel politisk og forsynet Israel med det højteknologiske isenkram, som er blevet kastet i hovederne på de over 2,2 millioner indespærrede i Gaza, der i 17 år har været omdannet til verdens største friluftsfængsel.

Disse endeløse våbenforsyninger til Israel har medført en sand katastrofe for palæstinenserne i Gaza. For ifølge FN's Humanitære Agentur i Palæstina, OCHA, er titusinder blevet dræbt, såret eller meldt savnet.

Og endnu værre er den kendsgerning, at det palæstinensiske folk i Gaza, som følge af det overdimensionerede og apokalyptiske overgreb, nu for alvor har fået trukket tæppet væk under sig og har mistet enhver mulighed for at etablere sig som et folk på eget land.

Det gælder i den grad også på den besatte Vestbred og i den besatte hovedstad Østjerusalem, hvor palæstinenserne er nået til det samme punkt og den smertelige erkendelse, som følge af bosættelserne og den unaturlige stigning i antal af bosætterne, der siden den såkaldte fredsproces for 31 år siden er blevet femdoblet, ifølge den israelske menneskerettighedsorganisation Peace Now til nu over 700.000 bosættere.

I ni måneder har debatten om, hvorvidt det er et folkemord bølget frem og tilbage. Journalister i især borgerlige medier, har leget folkeretseksperter ved at argumentere med, at så og så mange palæstinensere er blevet dræbt de seneste ni måneder og endda de seneste mange år, men, at det samtidig ikke har betydet en nedgang i antallet af palæstinensere, faktisk tværtimod. Og derfor kan det ikke være "folkemord", ifølge dem!

Et af de mest groteske eksempler var en decideret ondsindet artikel i Weekendavisen tilbage i oktober, hvor en af de mest "diplomatiske" sætninger lød "...hvilke folkedrab? Antallet af palæstinensere i Israel, Gaza og på Vestbredden er fordoblet de seneste 30 år. Der er i så fald tale om historiens mest elendigt udførte folkedrab...".

Det særlige ved netop denne artikel var, at den var en af de første ledere med en direkte anti-palæstinensisk tone for at vildlede frem for at oplyse. Artiklen er siden – særligt passagen om ikke folkemord – blevet delt og benyttet flittigt af andre, særligt på sociale medier. Det var som om den pågældende journalist og andre udråbte sig selv til selvbestaltede folkeretseksperter.

Jeg er på ingen måde en folkeretsekspert, men stort set samtlige internationale folkeretseksperter, danske inklusiv, har en anden mening, hvor deres viden og ekspertise på området fortæller en anden historie: At når et helt folk jages som kvæg i eget land mhp. at drive dem bort fra hjem og jord for at sikre den ultimative etniske udrensingsstrategi, så er det indbegrebet af folkemord.

En af vores mest fremtrædende danske eksperter på området er Frederik Harhoff. Han er professor, dr. jur og tidligere dommer for FN's krigsforbrydertribunal for eks-Jugoslavien.

I en kronik i Politiken den 25. januar i år skriver Harhoff bl.a. om Sydafrikas historiske sag med anklager om folkemord/drab mod Israel ved Den Internationale Domstol i Haag (ICJ); "folkedrab handler om at nægte en etnisk, national, racemæssig eller religiøs gruppe retten til at eksistere som gruppe, og derfor må gruppen ødelægges eller gå i opløsning. Dette gøres typisk ved at slå medlemmerne ihjel, men det kan også gøres på andre måder, f.eks. ved at påtvinge gruppen så vanskelige livsbetingelser, at de ikke kan overleve..."

Det er nøjagtig, hvad der er foregået mod palæstinenserne i Gaza de seneste snart ni måneder.

Fra de første dage, hvor Israel – og lande som USA – forsøgte at presse Egypten til netop at åbne Rafah-grænseovergangen på vidt gab for på den måde at sikre en slags menneske-motorvej, der skulle presse palæstinenserne til at vandre sydpå, og hele vejen til Sinaihalvøen for siden at gøre ALT for at forhindre nogen af dem muligheden for at kunne vende tilbage.

Det var også præcis, hvad der skete i de forfærdelige dage, uger og måneder i efteråret 1947 og frem til foråret 1949.

Ingen sagde noget dengang, og de få der vovede at gøre opmærksom på den enorme forbrydelse mod palæstinenserne, blev enten myrdet eller fik lukket munden, på den ene eller anden måde.

Herhjemme var det Berlingske Tidende, hvor ironisk det nu end lyder, der i en leder den 30. november 1947 skrev følgende om FN's vedtagelse af delingsplanen den 29. november:

"Først og fremmest vil vi dog gerne have svar på det primordiale spørgsmål om, hvorledes vi er kommet ind i dette eventyr? Netop vi, der med ikke uberettiget stolthed plejer at mene, at i Danmark findes intet jødespørgsmål, og som trygt tør hævde, at her findes slet ingen eller så godt som ingen zionister, men alene borgere af jødisk oprindelse, der i

slægtled har været knyttet til Danmark. Hvorledes er det muligt, at vi er kommet til at svare ja til en deling af det Palæstina, hvis jord i 1300 år har været arabernes eje?”

Lederartiklen sendte med andre ord et klart signal om, at Danmark skulle have afholdt sig fra at stemme, fordi det var stormagternes spil. Men også fordi det var forkert og uretfærdigt.

Få dage efter blev Berlingske beskyldt for “antisemitisme” – af dagbladet Information.

Der kom aldrig mere fra Berlingske Tidende, eller andre herhjemme for den sags skyld. For de klassiske absurde beskyldninger om “antisemitisme” var klar allerede dengang.

Et andet eksempel var den svenske fredsmægler Folke Bernadotte, der blev myrdet af de zionistiske organisationer i september 1948. Han fremlagde en fredsplan, der netop indebar en tilbagevenden til delingsplanen, der blev vedtaget af FN året før, og som siden blev brugt af zionisterne til at erobre mere og mere. De brugte de palæstinensiske områder, de uberettiget havde fået foræret af stormagterne, til at erobre størstedelen af de områder, som var blevet tildelt palæstinenserne i delingsplanen. Og det i en grad, at i foråret 1949 var der kun 22 pct. af det historiske Palæstina tilbage, som den zionistiske bevægelse ikke havde erobret.

Disse 22 pct. er Gaza, Vestbredden og Østjerusalem.

Ingen idylliske scener

Netop i de områder har verdenssamfundet i enighed erklæret sin fulde støtte til at danne en palæstinensisk stat. Det vil sige et historisk kompromis fra palæstinenserne side, at de har sagt ja til at danne deres egen stat på kun 22 pct. af deres oprindelige land, men som siden er blevet mødt med lige så aggressivt landtyveri og kolonisering, som på mange områder kan sammenlignes med tiden under Al-Nakba (Katastrofen) i 1948.

Alligevel er Israel de seneste snart ni måneder konstant blevet fremstillet som den uskyldige og situationen i tiden op til den 7. oktober sidste år som om det var solskinsdage, hvor palæstinenserne var frie og kunne bevæge sig frit i deres eget land, og der ingen drab var på den besatte Vestbred og i den besatte palæstinensiske hovedstad Al-Quds/Østjerusalem.

Nej, palæstinenserne og israelerne lå ikke på stranden i den israelske hovedstad Tel Aviv eller gik hånd i hånd og klappede hinanden på ryggen af kærlighed.

For mellem et besat folk og en besættelsesmagt hersker ikke disse idylliske scener – hvor meget vi danskere end ønsker det – og uanset de ihærdige forsøg på at forsvare Israel ved konstant at betegne situationen frem til den 6. oktober sidste år, som om den var optimal og tilfredsstillende. Måske for Netanyahu og den ekstreme koalition, han står i spidsen for. Men bestemt ikke for palæstinenserne på Vestbredden og i Østjerusalem. Og særligt Gaza, hvor de indespærrede palæstinensere siden 2007 har boet i et åbent fængsel, er blevet udsultet og bombet hundredvis af gange i større eller mindre omfang, så ingen reelt har tal på, hvor mange af disse overgreb der har fundet sted.

Kan denne belejring gennem 17 år ikke betragtes som en slags krigserklæring mod et helt folk?

Den ikoniske nøgle

Er de daglige og vilkårlige kidnapninger, de natlige husransagninger, det omfattende landtyveri af resterne af palæstinenserens land, bosættelserne, de systematiske drab på børn, kvinder og mænd på den besatte Vestbred og i den besatte hovedstad, ikke også en krigserklæring mod et helt folk?

Ingen nævnte med ét ord, at over 170 palæstinensere blev dræbt i perioden fra 1. januar til den 6. oktober sidste år. Mange af dem var børn på den besatte Vestbred og i Østjerusalem.

Heller ikke, da Netanyahu i september sidste år, fra talerstolen i FN, viste et kort, hvor hverken Gaza, Vestbredden eller den besatte palæstinensiske hovedstad Østjerusalem var markerede.

Der var heller ingen forargelse, da den nuværende israelske finansminister og lederen af det højreradikale parti Religiøs Zionisme, Bezalel Smotrich, i juli sidste år proklamerede sin "endelige løsning/plan" for konflikten med palæstinenserne. Han gav dem tre valg; 1 – at overgive sig totalt, 2 – at rejse frivilligt eller 3 – at finde sig i at blive dræbt, hvis de modsætter sig den ultimative plan om at bosætte hele den besatte Vestbred og den besatte hovedstad Østjerusalem.

Hvad med de over 500 palæstinensere – heraf over 100 børn – som er blevet skudt og dræbt siden den 7. oktober på den besatte Vestbred og i Østjerusalem?

Og i modsætning til, hvad bestemte journalister, politikere og meningsdannere siden oktober sidste år har påstået, heriblandt Peter Wivel i Politiken, så er det et faktum, at Israel ønskede denne "krig" og faktisk de utallige forsøg på eskalering de seneste uger og måneder.

For hvad forventede Israel med et angreb (faktisk en terroraktion) mod et andet lands, Irans, konsulat i den syriske hovedstad Damaskus tilbage i april? For første gang nogensinde svarede Iran direkte igen, med hundreder af droner og missiler affyret direkte fra Iran. Alene USA's indblanding for at afværge endnu en større krig, var stærkt medvirkende til, at Israel ikke svarede (eller måske ikke turde svare?) tilbage, hvilket ville have affødt en langt voldsommere gengældelse end det første iranske angreb.

Eller de massive israelske angreb mod Libanon og særligt de nytteløse utallige likvideringer af især ledende Hizbollah-medlemmer, der de seneste uger er blevet intensiveret og langt dybere ind i Libanon end tidligere?

Måske er Netanyahus strategi netop at få udvidet konflikten, stik imod USA's ønske, med det formål at trække tiden ud indtil det amerikanske valg i november er afgjort til Trumps fordel. Noget som Netanyahu, af utallige grunde, ønsker og drømmer om.

Kendsgerningen er, at Israel totalt har fejlet i den brutale krig mod palæstinenserne og har igen vist sig at være en militær letvægter, der sagtens kan myrde løs og jævne hele bydele og byer med jorden, men som er ude af stand til at forsvare sig selv og at opnå sine strategiske og militære mål – selv mod det lille og strategisk forsvarsløse Gaza.

Derfor forsøger Netanyahu med en evt. regional krig, hvor den tabte internationale sympati kunne vendes og USA's indblanding kunne sikres.

Hvis jeg var lige så kold og kynisk, som ikke så få af Israels venner herhjemme de seneste snart ni måneder (og dermed over 260 dage x den 7. oktober for palæstinenserne), så ville jeg spørge: Hvad skulle palæstinenserne have gjort inden den 7. oktober?

Men det vil jeg undlade – af anstændighed og sagligheden i debatten – da krige og konflikter er forfærdelige, uanset begrundelserne.

Jeg har de seneste snart ni måneder tænkt rigtig meget på min dejlige og kloge farmor. Hvordan hun på grund af håbløsheden, desperation og den enorme sorg, nærmest ønskede døden, da det gik op for hende hvad livet endte med at byde hende og familien.

For min farmor låste døren med den store, nu antikke nøgle, i håb om at vende tilbage senere den dag, dagen eller ugen efter. Hverken min farmor eller de øvrige over 730.000 palæstinensere fik nogensinde lov til at vende tilbage.

Min kærlige farmor døde ca. 60 år senere i en palæstinensisk flygtningelejr i Sydlibanon. Den ikoniske nøgle gik i arv og for nogle år siden fik jeg lov til at beholde den.

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening er bo- og arveafgiftsfri

Foreningen er nu bo- og arveafgiftsfri. Vi kan glædeligt orientere om at Dansk Palæstinensisk Venskabsforening har søgt om og er blevet godkendt af SKAT til at modtage arv og bidrag, som kan testamenteres til foreningen uden, at der skal betales boafgift og det vil sige også arveafgift.

Vi kunne ikke gøre det uden jer!

Vores foreningsarbejde, der har til formål at oplyse om Palæstina, forudsættes af jeres støtte både solidarisk og økonomisk, så det påskønner vi i høj grad og vil gerne sige stort tak for. Jeres økonomiske gavmildhed skaber grobund for vores arbejde for palæstinenserne rettigheder og et frit Palæstina. Derfor håber vi også enormt meget på, at I vil fortsætte som medlemmer og huske jeres årlige betaling.

Betalingsoplysninger finder her i nyhedsbrevet eller på foreningens hjemmeside.

Tak for jeres uvurderlig indsats!

Vi beklager

Har du sendt os en e-mail på danpal@danpal.dk de seneste uger og måneder med f.eks. spørgsmål, et forslag eller bestilling af plakaten Visit Palestine og/eller fra vores webshop (ikke ret meget tilbage her), så skal vi beklage, at du måske er blandt de mange, som enten intet har hørt fra os eller ikke har fået din bestilling.

Det skyldes to ting; 1) vores hjemmeside og e-mail er blevet hacket/forsøgt hacket adskillige gange de seneste snart 9 måneder. 2) De enorme mængder af henvendelser med hundredvis af e-mails og ønsker om medlemskaber hver eneste uge siden oktober, har skabt et overvældende pres på vores e-mail system, hvor mange henvendelser endte i "spam-indbakken" og siden forsvundet.

Det beklager vi, naturligvis.

Vi opfordrer vores medlemmer til at prøve igen og vi håber at kunne besvare henvendelserne og/eller at levere de bestilte tilbageværende produkter. Ellers vil vi melde tilbage så hurtigt som muligt. Tak for alles forståelse. Læs på danpal.dk/webshop om, hvilke varer er for tiden mulige at bestille.

Har du betalt dit kontingent?

Vi har brug for din støtte for at kunne fortsætte foreningens vigtige oplysningsarbejde.

Foreningen kører på frivillig basis, så alle indkomne midler går ubeskåret til den palæstinensiske sags tjeneste.

Medlemskab koster kun 150kr. pr. år. For pensionister, arbejdsledige og unge under uddannelse er kontingentet kun 100 kr. pr. år.

Beløbet kan indsættes på giro 931-8119 eller overføres via netbank til:

Reg. nr.: 0268

Kontonr.: 000 931 8119

Du kan også benytte Mobilepay nr. 65841 til alle former for overførsler og indbetalinger til foreningen.

Ønsker du at melde/afmelde nyhedsbrevet?

Find **meld/afmeld** knappen på hjemmesiden (under Medlemskab af DPV). Afmelding sker herefter automatisk.

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening

Danish Palestinian Friendship Association | الدنماركية الفلسطينية الصداقة جمعية

Dronningensgade 14 | DK-1420 København K, Denmark | Tel. +45 35 35 48 68

E-mail: danpal@danpal.dk | Websites: www.danpal.dk